

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Buda- Chmielewska

Protokolant : Agnieszka Bartoszak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu

po rozpoznaniu w dniu 8.12.2015 roku, 15.12.2015 roku, s p r a w y

M. G. s. M. i B. zd. T., ur. (...) w A., zam. (...) (...) A., (...) nr PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

W dniu 04.09.2003 roku w miejscowości I., działając w celu udzielenia pomocy T. N. i M. N. (1) w zawarciu umowy kredytowej numer (...) na cele konsumpcyjne na nazwisko T. N. i M. N. (1) w kwocie 3.500,00 złotych, na podstawie wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne sporządzonego w I. w dniu 2003.06.03, jako poręczyciel kredytu wprowadził w błąd pracownika oddziału firmy (...) M. K. ulica (...) w I.- firmy działającej z ramienia firmy (...) (...) (...) Z. ulica (...) firmy która miła zawarta umowę o współpracę z firmą (...) Sp. z o.o. z/s (...) (...) W. ulica (...) - firmy zajmującej się pośrednictwem kredytowym w ten sposób, że złożył poświadczające nieprawdę oświadczenie o swoich zarobkach w firmie (...) (...) I. (...) D. B. określając swoje miesięczne wynagrodzenie netto z ostatnich trzech miesięcy na kwotę 1250,00 złotych

tj. o czyn z art. **18 § 3 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Orzeka

1. Uznając, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 03.06.2003 roku w miejscowości I. w celu uzyskania dla T. N. i M. N. (2) od banku kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 3500 złotych, we wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne jako poręczyciel kredytu złożył nierzetelne, pisemne oświadczenie o swoich zarobkach w firmie (...) (...) I. (...) D. B. określając swoje miesięczne wynagrodzenie netto z ostatnich trzech miesięcy na kwotę 1250,00 złotych, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 414 § 1 kpk umarza postępowanie wobec stwierdzenia przedawnienia karalności czynu,

2. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

VI K 377/15

UZASADNIENIE

T. N. i oskarżony M. G. w 2003 roku zatrudnieniu byli w (...) na stanowisku pracowników fizycznych z zarobkami w miesiącach od lutego do kwietnia 2003 roku w kwocie 800 złotych brutto. T. N. poprosił wówczas oskarżonego M. G. o to by poręczył mu kredyt gotówkowy na cele konsumpcyjne, który chciał zaciągnąć w (...) Banku (...) w M. w kwocie 3500 złotych. M. G. zgodził się zostać poręczycielem tego kredytu. Do zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej koniecznym było przedłożenie zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości osiąganego wynagrodzenia kredytobiorcy T. N. i poręczyciela M. G.. Pozyskaniem tych zaświadczeń zajęli się małżonkowie M. i T. N.. W związku z tym, że biorąc pod

uwagę faktyczne zarobki T. N. i poręczyciela M. G., kredyt nie zostałby przyznany, M. N. (1) i T. N. postanowili podrobić przedmiotowe zaświadczenia o zatrudnieniu. Na opieczętowanych drukach zaświadczeń o zatrudnieniu M. N. (1) wypisała ich treść z zawyżoną kwotą zarobków 1250 złotych netto i podpisała się nazwiskiem księgowej firmy (...), podpis właściciela firmy o treści (...) z kolei na tych zaświadczeniach nakreślił T. N.. M. G. nie wiedział o podrobieniu przedmiotowych zaświadczeń. Te podrobione dokumenty do firmy (...) -H., która pośredniczyła w zawarciu umowy kredytowej przedłożyli kredytobiorcy T. i M. N. (1).

Następnie w dniu 3 czerwca 2003 roku I. H. na podstawie oświadczeń kredytobiorców i poręczyciela oraz przedłożonych dokumentów wypełniła treść wniosku o kredyt gotówkowy na cele konsumpcyjne. W treści oświadczenia w tym wniosku znalazł się zapis, że średnie miesięczne wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy T. N. i oskarżonego M. G. jako poręczyciela wynosiło 1250 złotych netto, podczas gdy faktycznie wynosiło 800 złotych brutto. Poręczyciel M. G. podpisał przedmiotowe oświadczenie, a więc takie nierzetelne pisemne oświadczenie o swoich zarobkach w celu uzyskania przez państwo N. kredytu złożył, a miało ono istotne znaczenie dla uzyskania przedmiotowego wsparcia finansowego. Dokumentacja kredytowa została następnie wysłana celem weryfikacji do firmy (...) w Z., która miała z kolei zawartą umowę o współpracę z firmą (...) w W., zajmującą się pośrednictwem kredytowym z (...) Bankiem (...) w M.. Po weryfikacji dokumentów kredyt został przyznany i w dniu 4 czerwca 2003 roku zawarta została umowa kredytowa pomiędzy (...) Bankiem (...) w M. za pośrednictwem firmy (...) w W. a panem T. N. oraz M. N. (1). Umowa kredytowa podpisana została w obecności I. H. w siedzibie firmy (...) w I.. Poręczycielem kredytu został właśnie oskarżony M. G.. Kredyt opiewał na kwotę 3500 złotych i przeznaczony był na cele konsumpcyjne. Kredyt ten miał być spłacony w 36 ratach, pierwsza rata opiewała na kwotę 105 złotych i pozostałe na kwotę 96 złotych.

Ze względu na brak terminowej spłaty bank w dniu 22 września 2003 roku wypowiedział umowę kredytową. Kredytobiorcy dokonali jedynie jednej wpłaty w kwocie 168,19 złotych w dniu 23 listopada 2003 roku. Innych rat kredytu nie regulowali. M. G. w momencie zawierania umowy kredytowej sądził, że przedmiotowy kredyt kredytobiorcy będą spłacali. Nie sądził, że kredytobiorcy nie będą tego kredytu spłacali. W dniu 12 lutego 2004 roku Bank uzyskał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym przed Sądem Rejonowym w Inowrocławiu w sprawie VI Nc 1006/04. Egzekucja sądowa okazała się jednak bezskuteczna. Przedmiotowa wierzytelność dotycząca tego kredytu na podstawie umowy z dnia 27 grudnia 2012 roku została przez Bank zbyta firmie (...) SA. W chwili obecnej zadłużenie tego kredytu przekracza kwotę 10.396,93 złotych, na którą to kwotę składa się kwota zaległego kredytu, odsetki za zwłokę oraz odsetki oprocentowane.

Oskarżony M. G. nie był wcześniej karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie :

- zeznań świadków : - B. S. (k. 50-51 sprawa VI K 230/15) , - S. D. (k. 54-55 sprawa VI K 230/15),- I. K.-H. (k. 93-94 sprawa VI K 230/15 oraz 25v) ,- A. S. (k. 113-115 sprawa VI K 230/15) , - H. B. (k. 141-141v sprawa VI K 230/15) , - D. R. (k. 136-137 sprawy VI K 230/15), - M. W. (k. 125-127 sprawa VI K 230/15, 25v) , T. N. (k. 154-155, 199-200 w sprawie VI K 230/15, 24v-25) , M. N. (1) (k. 150-151, 193-195 w sprawie VI K 230/15, 25-25v),

- częściowych wyjaśnień oskarżonego M. G. (k. 187-189 w sprawie VI K 230/15, 24-24v),

- umowy kredytu wraz z harmonogramem spłat oraz weksłami in blanco (k. 16-18 v w sprawie VI K 230/15),

- wniosku o kredyt gotówkowy (k. 15-15v w sprawie VI K 230/15) ,

- zaświadczeń o zarobkach (k. 29-30 w sprawie VI K 230/15),

- umowy sprzedaży wierzytelności F. (...) (k. 31-37 w sprawie VI K 230/15)

- opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów (k. 161-172 w sprawie VI K 230/15),

- informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odnośnie zatrudnienia w firmie (...) oskarżonego i T. N. (k. 68 w sprawie VI K 230/15)

- wypowiedzenia umowy kredytowej (k. 14 w sprawie VI K 230/15)

- danych o niekaralności oskarżonego (k. 16).

Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły **zeznania świadków B. S.** (k. 50-51 sprawa VI K 230/15) pracownika (...) Banku (...) w M., który na podstawie dokumentacji zeznawał odnośnie okoliczności zawarcia umowy kredytowej będącej przedmiotem sprawy, jej wypowiedzenia i następnie bezskutecznej egzekucji długu, **S. D.** (k. 54-55 sprawa VI K 230/15) pracownika firmy (...), który zeznawał na podstawie posiadanej dokumentacji na temat zakupu wierzytelności kredytowej od (...) Banku (...) oraz przebiegu windykacji długu, **I. K.-H.** (k. 93-94 sprawa VI K 230/15 oraz 25v) przedstawicielki firmy (...) pośredniczącej w zawarciu umowy kredytowej, która szczegółowo opisała przebieg zawarcia umowy i potwierdziła, że to ona miała bezpośredni kontakt z klientami i załatwiała formalności kredytowe, **A. S.** (k. 113-115 sprawa VI K 230/15) właściciela firmy (...), który potwierdził fakt zatrudnienia w niej T. N. i M. G., podał ich faktyczną kwotę zarobków oraz zaprzeczył by wystawiał i podpisywał się na okazanych mu zaświadczeniach o zatrudnieniu tych osób, **H. B.** (k. 141-141v sprawa VI K 230/15) przedstawicielki firmy (...), która potwierdziła, że pośredniczyła w zawarciu przedmiotowej umowy kredytowej, ale nie pamiętała szczegółów tej konkretnej umowy, **D. R.** (k. 136-137 sprawy VI K 230/15), który potwierdził, że firma (...) pośredniczyła w obsłudze przedmiotowego kredytu, wypłaciła kwotę kredytu kredytobiorcom oraz **M. W.** (k. 125-127 sprawa VI K 230/15, 25v), która jako księgowa firmy (...) potwierdziła fakt zatrudnienia w niej w czerwcu 2003 roku oskarżonego i T. N. oraz opisała kto wystawiał w firmie zaświadczenia o zatrudnieniu. Zeznania tych świadków były jasne i logiczne, złożone głównie na podstawie posiadanej dokumentacji. Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły też pozostałe zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, które uznano za wiarygodne.

Walorem wiarygodności obdarzono **wyjaśnienia oskarżonego M. G.** (k. 187-189 w sprawie VI K 230/15, 24-24v), w których przyznał, że jako poręczyciel pomógł T. i M. N. (1) w uzyskaniu kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne albowiem okoliczność ta potwierdzona została zarówno dokumentacją kredytową (k. 15-18v w sprawie VI K 230/15), jak i zeznaniami świadków T. i M. N. (1). Niewiarygodne jednakże były jego wyjaśnienia w których kwestionował aby we wniosku o kredyt gotówkowy (k. 15-15v w sprawie VI K 230/15) podał zawyżoną kwotę swoich zarobków. Oskarżony niewątpliwie w okresie ubiegania się o przedmiotowy kredyt, którego miał być poręczycielem, zatrudniony był w (...) (...) D. B.. Jak wynika jednak z informacji z firmy (...) (k. 46 akt VI K 230/15) jego wynagrodzenie za okres ostatnich trzech miesięcy przed wypisaniem wniosku o kredyt, co miało miejsce w dniu 3 czerwca 2003 roku wynosiło 800 złotych brutto, a nie jak ujęto we wniosku o kredyt (k. 15v akt VI K 230/15)- 1.250,00 złotych netto. Oskarżony nie kwestionował autentyczności swojego podpisu pod oświadczeniem o zarobkach na wniosku kredytowym, twierdził jednak, że kiedy podpis ten składał przedmiotowy druk nie był jeszcze wypisany. Tej treści wyjaśnienia oskarżonego nie znajdują jednak oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W tym zakresie za wiarygodne uznano **zeznania świadka I. H.** (k. 93-94 akt VI K 230/15, 25v), która pośredniczyła w zawarciu tego kredytu z ramienia firmy PHU (...) w I.. To ona miała bezpośredni kontakt z klientami i to w jej obecności T. i M. N. (1) podpisali umowę kredytową. Świadek ta stanowczo potwierdziła, że to ona wypisała przedmiotowy wniosek o kredyt gotówkowy, również odnośnie poręczyciela kredytu M. G. i uczyniła to na podstawie oświadczeń klientów oraz przedłożonej dokumentacji i to w jej obecności osoby te składały następnie podpisy pod oświadczeniami we wniosku o kredyt. Zeznania tego świadka w tym zakresie uznano za wiarygodne albowiem były one w toku postępowania konsekwentne, jasne i logiczne. Świadek przedmiotową okoliczność potwierdziła składając zeznania zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym. Niewiarygodne były więc wyjaśnienia oskarżonego, który twierdził, że przedmiotowy podpis składał na niewypełnionym wniosku o kredyt, a tym samym by nie miał świadomości o złożeniu oświadczenia o zawyżonych zarobkach w firmie (...). Świadek K.-H. stanowczo potwierdziła, że oskarżony G. składał przedmiotowy podpis po wypełnieniu przez nią jego danych we wniosku, w tym podanej jej wysokości zarobków z trzech ostatnich miesięcy. Był więc w pełni świadomy zawyżenia wysokości swoich zarobków we wniosku o kredyt, albowiem z informacji z firmy (...) (k. 46 akt 230/15), jak i zeznań właściciela

firmy (...) (k. 113-115 akt 230/15) jasno wynika, że jego zarobki w tym czasie wynosiły 800 złotych brutto, a nie jak wynikało z wniosku o kredyt 1250 złotych netto. Oskarżony M. G. niewątpliwie więc dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 3 czerwca 2003 roku w miejscowości I. w celu uzyskania dla T. N. i M. N. (1) od (...) Banku (...) z siedzibą w M. kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 3500 złotych, we wniosku o udzielenie tego kredytu jako poręczyciel kredytu złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o swoich zarobkach w firmie (...) (...) D. B. określając swoje miesięczne wynagrodzenie netto z ostatnich trzech miesięcy na kwotę 1250 złotych, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, tj. dopuścił się czynu z art. 297 § 1 kk.

Walorem wiarygodności obdarzono **zeznania świadków T. N.** (k. 154-155, 199-200 w sprawie VI K 230/15, 24v-25) oraz **zeznania świadka M. N. (1)** (k. 150-151, 193-195 w sprawie VI K 230/15, 25-25v), którzy twierdzili, że nie są w stanie obecnie po 12 latach stwierdzić czy oskarżony wiedział o podrobieniu przedłożonych przez nich w celu zawarcia umowy kredytowej zaświadczeń o zatrudnieniu jego i T. N.. Biorąc pod uwagę długi okres czasu od zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej świadkowie mogli faktycznie przedmiotowej okoliczności nie pamiętać. Nie sposób więc ich zeznaniom tej treści odmówić przyznania waloru wiarygodności. Oskarżony tymczasem w swych wyjaśnieniach stanowczo zaprzeczył by miał jakąkolwiek wiedzę dotyczącą podrobienia przez ww. dotyczącego jego zarobków zaświadczenia o zatrudnieniu. Twierdził, że wiedział on, że do uzyskania kredytu wymagane było przedłożenie zaświadczenia o zatrudnieniu i zająć się tym mieli właśnie państwo N.. Wiedział on, że takie zaświadczenie zostało przez państwo N. w celu uzyskania kredytu przedłożone, ale nie wiedział, że było podrobione. Biorąc pod uwagę zeznania świadków N., którzy twierdzili, że nie są w stanie stwierdzić czy oskarżony wiedział o podrobieniu zaświadczeń o zatrudnieniu, nie sposób zakwestionować wiarygodności w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego. Z materiału dowodowego sprawy jasno wynika, że zarówno zaświadczenie o zatrudnieniu dotyczące oskarżonego, jak i kredytobiorcy T. N. zostały podrobione. Przedmiotowa okoliczność potwierdzona została zarówno uznanymi w tej części za wiarygodne zeznaniami T. i M. N. (1), jak i opinią grafologiczną. T. i M. N. (1) potwierdzili, że w celu uzyskania przedmiotowego kredytu gotówkowego w (...) Banku (...) podrobili przedmiotowe zaświadczenia o zatrudnieniu. Kredytobiorca T. N. i poręczyciel oskarżony M. G. zatrudnieni byli w jednej firmie (...) w O., z zarobkami 800 złotych brutto miesięcznie. Bez zawyżenia kwoty przedmiotowych dochodów natomiast przedmiotowego kredytu T. N. by nie uzyskał. Wtedy na opieczętowanych drukach zaświadczeń o zarobkach M. N. (1) wypełniła ich treść, zawyżając kwotę zarobków po czym podpisała się na nich nazwiskiem księgowej (...), zaś T. N. podpisał się na nich nazwiskiem właściciela firmy jako (...). Przedmiotowa okoliczność potwierdzona została również opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów (k. 161-172 w sprawie VI K 230/15), z której jasno wynika, że to T. N. podpisał się na przedmiotowych zaświadczeniach jako S., a M. N. (1) jako W.. Z opinii tej jasno też wynika, że podpis poręczyciela o treści (...) na wniosku o kredyt gotówkowy został nakreślony przez oskarżonego. Powyższa opinia nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu co do jej rzetelności i fachowości. Sąd uznał, iż jest ona pełna, logiczna i wyczerpująca, a także, że spełnia ona ustawowe wymogi zarówno co do treści, jak i co do formy. Sąd uznał ustalenia zawarte w powyższej opinii za udowodnione.

Z powyższego wynika, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony miał jakąkolwiek wiedzę dotyczącą podrobienia dotyczącego jego osoby zaświadczenia o zatrudnieniu. Brak jest też podstaw do stwierdzenia, że to oskarżony takie podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w celu zawarcia umowy kredytowej przedłożył. Z uznanych za wiarygodne zeznań T. i M. N. (1) jasno wynika, że to oni takie zaświadczenie podrobili, a następnie pracownikowi firmy pośredniczącej w zawarciu umowy kredytowej przedłożyli. Oskarżony mógł więc nie mieć świadomości co do podrobienia tego dokumentu, mógł sądzić, że przedłożyli oni zaświadczenie uzyskane legalnie od pracodawcy. Poza tym to nie oskarżony lecz państwo N. przedłożyli ten dokument osobie pośredniczącej w zawarciu umowy kredytowej. Oskarżony ten niewątpliwie jednak jak wyżej opisano złożył nierzetelne, pisemne oświadczenie o swoich zarobkach (zawyżające kwotę zarobków) we wniosku o udzielenie kredytu.

Nie sposób jednak na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać, że oskarżony swym działaniem, składając jako poręczyciel kredytu we wniosku o udzielenie kredytu nierzetelne, pisemne oświadczenie o swoich zarobkach (zawyżające kwotę zarobków) udzielił T. i M. N. (1) pomocy w wyłudzeniu przedmiotowego kredytu tj., że dopuścił się czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. T. i M. N. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 27 sierpnia 2015 roku w sprawie VI K 230/15 uznani zostali za winnych dokonania przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk odnośnie wyłudzenia przedmiotowego kredytu, którego poręczycielem był oskarżony w niniejszej sprawie M. G.. Okoliczność ta nie może jednak automatycznie przesądzać o winie oskarżonego odnośnie udzielenia im pomocy do popełnienia przedmiotowego czynu. Sam fakt złożenia przez poręczyciela nierzetelnego pisemnego oświadczenia zawyżającego kwotę zarobków we wniosku o kredyt w celu uzyskania kredytu przez kredytobiorców nie może automatycznie przesądzać o zamiarze udzielenia pomocy w wyłudzeniu kredytu kredytobiorcom. Gdyby tak było to w ogóle nie mógłby funkcjonować samodzielnie przepis art. 297 § 1 kk, który penalizuje właśnie przedłożenie fałszywych dokumentów lub nierzetelnych pisemnych oświadczeń odnośnie okoliczności istotnych do uzyskania wsparcia finansowego w celu uzyskania kredytu dla siebie lub kogo innego. Chodzi tu o przypadki przedłożenia tych dokumentów lub oświadczeń w przypadku kiedy sprawca nie zamierza doprowadzić jednocześnie instytucji udzielającej wsparcia finansowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Znamię "działanie w celu uzyskania" dopełnione zostało w art. 297 § 1 kk sformułowaniem "dla siebie lub kogo innego". Oskarżony niewątpliwie składając nierzetelne pisemne oświadczenie zawyżające wysokość jego zarobków działał w celu uzyskania kredytu dla państwa N.. Działanie w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego nie jest tożsame z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W wielu wypadkach działanie w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego jednej z form wsparcia finansowego nie będzie łączyło się z celem osiągnięcia korzyści majątkowej. Z zeznań świadków T. i M. N. (1) wynika, że oskarżony G. będący poręczycielem tego kredytu nie wiedział o ich kłopotach finansowych i nie miał pojęcia o tym, że tego kredytu nie będą spłacać. Ich zeznania w tej części były konsekwentne i spójne w związku z czym uznane zostały przez Sąd za wiarygodne. Zarówno T. N. jak i oskarżony potwierdzili, że byli zwykłymi kolegami z pracy, nie łączyły ich żadne bliższe relacje koleżeńskie, co świadczy o tym, że oskarżony faktycznie mógł nie znać sytuacji majątkowej państwa N.. W świetle powyższego nie sposób odmówić waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których twierdził, że nie miał żadnej świadomości, że państwo N. nie będą spłacać przedmiotowego kredytu. Zdaniem Sądu oskarżony miał prawo sądzić, że T. N. mając stałą pracę, będzie spłacał raty kredytu, z resztą w niewielkiej kwocie 97 złotych, przy niewielkiej z resztą wysokości całego kredytu 3500 złotych. Oskarżony przecież jako poręczyciel kredytu miał świadomość, że w przypadku nie płacenia rat kredytu przez kredytobiorców, to on może zostać obciążony obowiązkiem jego spłaty, a przecież posiadał stałe zatrudnienie.

Przy ustalaniu zamiaru sprawcy oszustwa kredytowego, który nie przyznaje się do popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk należy mieć na uwadze całokształt okoliczności. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą się mieścić w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Jeżeli jeden z tych elementów nie jest objęty świadomością – nie ma oszustwa i jeśli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko nań się godzi – również nie ma oszustwa. Oszustwo może być przestępstwem popełnionym tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób przypisać oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 kk albowiem z powodów wyżej opisanych nie sposób wykazać by oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym), że składając nierzetelne oświadczenie o swoich zarobkach doprowadza bank w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem – i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Nie sposób wykazać, że oskarżony w dacie zawierania umowy kredytowej miał jakkolwiek świadomość, że kredytobiorcy nie będą regulować rat kredytu, że chcieli oni ten kredyt wyłudzić. Przystępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel działania sprawcy jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć tego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób zaś przyjąć, że oskarżony działał z

zamiarem kierunkowym udzielenia państwu N. pomocy w wyłudzeniu przedmiotowego kredytu. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że miał on jakakolwiek świadomość, że chcą oni przedmiotowy kredyt wyłudzić, że nie zamierzają go spłacić. Oskarżony w chwili wypełniania wniosku o kredyt jako poręczyciel i w chwili zawierania umowy kredytowej nie miał świadomości, iż dla banku będzie to kredyt „stracony”. Dlatego też z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminowano znamiona czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

W świetle powyższego uznano, że oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 3 czerwca 2003 roku w miejscowości I. w celu uzyskania dla T. N. i M. N. (1) od (...) Banku (...) z siedzibą w M. kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 3500 złotych, we wniosku o udzielenie tego kredytu jako poręczyciel kredytu złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o swoich zarobkach w firmie (...) (...)D. B. określając swoje miesięczne wynagrodzenie netto z ostatnich trzech miesięcy na kwotę 1250 złotych, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, tj. dopuścił się czynu z art. 297 § 1 kk.

Należy jednak zwrócić uwagę na treść przepisu art. 101 § 1 pkt. 3 kk, zgodnie z którym karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 10 - gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata, a takie zagrożenie przewiduje art. 297 §1 kk. Art. 102 kk mówi z kolei, że jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 kk wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa określonego w § 1 pkt 1-3 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Tymczasem przedmiotowy czyn zarzucony oskarżonemu popełniony został w dniu 3 czerwca 2003 roku, a postępowanie przeciwko M. G. w niniejszej sprawie wszczęto w dniu 18 marca 2015 roku, a więc po upływie 10 lat od jego popełnienia. Postępowanie więc odnośnie oskarżonego przedawnione zostało w dniu 3 czerwca 2013 roku, dlatego też na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 414 § 1 kpk postępowanie przeciwko oskarżonemu umorzono z uwagi na przedawnienie karalności czynu.